

L'Esperit Sant irradia la llum de l'esperança

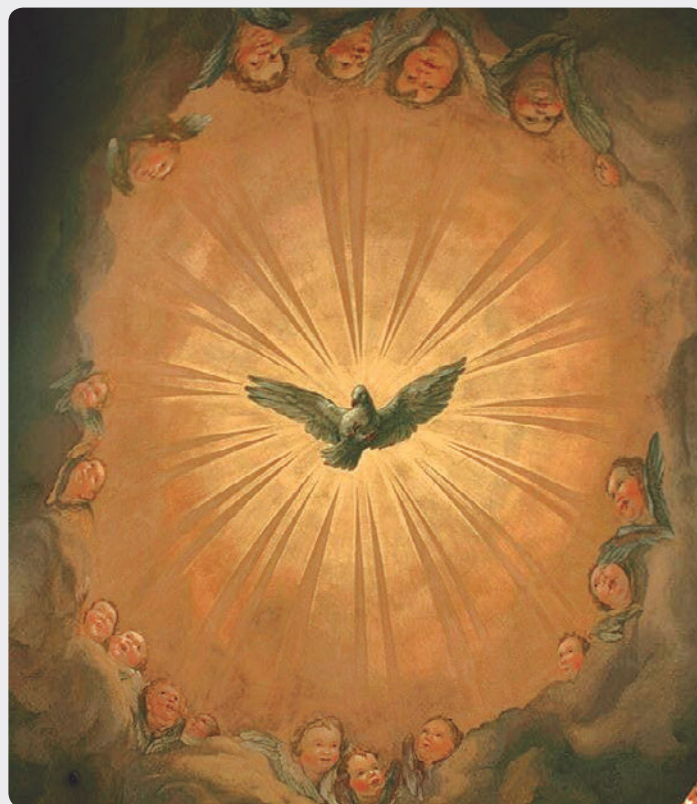
Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquest any jubilar manta vegada esmentem la virtut de l'esperança. I fem bé, perquè el papa Francesc ens va donar com a tema d'aquest Jubileu del 2025 l'esperança, amb un lema: «Pelegrins d'esperança». Tothom anhela tenir esperança en el seu cor, sobretot quan les circumstàncies de la vida són difícils, degut a trasbalsaments per motius de salut o de trencaments de les relacions que s'esperava que fossin fortes i durables. L'esperança s'entén com la mirada vers un futur amb pau i felicitat.

Convoco tothom a una Jornada Jubilar a la nostra catedral el 14 de setembre

Els cristians som cridats a ser portadors d'esperança en totes les eventualitats de la vida, tant les positives com les negatives. Això no és pas fàcil. No es tracta de ser uns optimistes il·lusos, sinó portadors de l'autèntica esperança, la qual no prové de nosaltres, sinó de l'acció de Déu en els creients. Sant Pau posa en relació l'esperança amb l'Esperit Sant: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor* (Rm 5,5). Francesc, papa, comentava aquest text en *Spes non confundit*: «L'esperança neix de l'amor i es fonamenta en l'amor que brolla del Cor de Jesús traspasat a la creu [...]. L'Esperit Sant, amb la seva presència perenne en el camí de l'Església, és qui irradia en els creients la llum de l'esperança. Ell la manté encesa com una flama que mai no s'apaga, per a donar suport i vigoria a la nostra vida» (3). Ja veiem, doncs, on rau l'esperança cristiana: té la seva arrel en el fet que Crist ha mort per nosaltres pecadors. Aquest amor ha estat vessat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant, el do constant de Déu. L'Esperit Sant, doncs, és qui en el més íntim del nostre ésser posa la convicció ferma que res ni ningú no ens podrà separar mai de l'amor diví (cf.

Rm 8,35.37.39). Una esperança que no cedeix davant les dificultats: «perquè es fonamenta en la fe i es nodreix de la caritat i, d'aquesta manera, fa possible que seguim endavant en la vida» (ibídem).

Molts germans nostres desitgen veure en nosaltres aquesta esperança que no defrauda. Com a Església de Crist som urgits a ser els qui beuen de la font de l'Esperit, per tal que l'amor de Déu es consolidi en els nostres cors i ens faci testimonis de fe. El Jubileu del 2025 és un temps de gràcia abundant del Senyor que cal aprofitar. Per això, ja des d'ara, convoco tothom a una Jornada Jubilar a la nostra catedral de Vic, el diumenge 14 de setembre, sota el lema: «Pelegrins d'esperança. L'Església, família de famílies».

